

ismét és hogy a jószívű emberek egy milábat vegyenek neki.

A fogoly szerb katonák között van *Purics* Szvetozár is, aki évek előtt Szegeden dolgozott *Engelsmen* cipőüzletében. Törökkanizsán saját üzlete volt, de megbukott, mire hazautazott Ó-Szerbiába, ahol a cipész-mesterséget folytatta. Purics büszkén hangoztatja, hogy nem lőtt a magyarokra, mindig a levegőbe irányította a puska csövét. Purics hajlandó visszatérni a hazájába, de csak akkor, ha magyarok lesznek ott az urak. A magyarbarát szerb suszter különben tavaly megszökött Szerbiából és addig bujkált, míg a mi seregünknek magát meg nem adhatta.

Az egyik elsőemeleti teremben — a rajzterem lehetett a régi jó időkben — a nagy falitáblára az egyik öreg csontkrétával művészi rajzolt szerkesztett. Nagy babérkoszorút pingált, benne reszketős betűkkel, szépen satírozva ez a felirat: *Éljen a király! Éljen a hazá!*

Ebben a szobában van Vaszili is, a nagy teleplező. Bácskai szerb és a déli harctéren sebesült meg. Farakasverembe esett, ahonnan csak másnap tudott kiszabadulni, amikor egy szerb járőr elfogta. Nyolc hónapig volt szerb fogságban. Nisben vasutat épített, Belgrádban utcát sepet, Kragujevácsban rendőrbiztos volt, majd Valjevóban a kocsutatót követte. Vaszili teleplezi a szerbeket, elmondja,

Ő nagyon erélyes volt, nem engedte, hogy a köpenyegét elvegyék, vagy, ha már muszáj átengedni, — mondta — akkor fizessék meg. Hát megfizették:

Elpanaszolta nekiünk Vaszili azt is, hogy *havonta*

Persze — mondta a bőbeszédű Vaszili — én annyi mindenfelét lopkodtam össze, hogy csodálkozom azon, hogy a hidak még meg vannak Szerbiában. Ha ki nem szabadulok, ezekre is sor került volna.

Elbucszutunk Vaszilitól, aki valószínűleg szabadulása feletti örömeben, kissé túlozva adja elő a történeteket.

Egyik-másik sebesültnek látogatója van, a felesége, az anyja keresi fel a betógot. Olyan sebesült is van, akiről *tízennégy hónapig* hírt sem hallottak a faluban, a felesége már gyászruhában járt és most előkerült.

A súlyos betegeknek a gyógyulóiálben levő harcosok felolvasásokat rendeznek a kalendariumból, vagy, ha megünják a betűt, hanyatt fekszenek az ágyon és elmerengve gondolnak vissza az átélt lövészárkok

a drótsövényre, a mely az ellen minden támadásának gátat vetett. Eszükbe jut

amin keresztül mentek, lelki szemeik elé képzelik az ellenséget, ökölbe szorítva a kezük és jótékony álmot száll szemeikre, hogy meggyötört testük fáradalmait kipihenhesék.

A fémipariskola tartalékkórházának dr. *Tóth* Lajos főorvos a parancsnoka, a kórházat dr. *Csermák* Béla főorvos vezeti, míg az általunk meglátogatott osztály dr. *Bálint* István segédorvos felügyelete alatt áll. A kórházban 1400 ágy van, jelenleg 700

üres. A műtőterem az összes modern sebészeti eszközökkel fel van szerelve. Az udvaron barakkokban van a fertőtlenítő elhelyezve, a fertőző betegek pedig a második emelet egyik kórteremben vannak elkülönítve. A sebesült tisztek részére külön szobák állnak rendelkezésre, hófehér ágyneművel és minden kényelemmel. A kórház nagyszerű voltára jellemző, hogy fennállása óta, — kisebb operációkat nem számítva — *ezerszázhatsvan* súlyos műtétet végeztek benne.

HIREK

0000

A török Vörös Félhold képeslevelezőlapjait 20 fillérért árusítja az Országos Bizottság, (Budapest, képviselőház.)

Jaj, be szennyes

a maga kendője, adja ide, — Moskovicsnak — majd kincsesa fehérre. Már ebből a rendkívül bájos bevezetésből is láthatják, milyen tisztult bölgyeim és uraim, hogy nem vagyok dübös. Főként azért nem vagyok dübös, mert, — hiszen tetszik tudni — aki dübös, annak nincs igaza, már pedig nekem igazam van, hát nem is lehetek dübös, nem is rendelem el a Liechtenegger-ház lerombolását, nem vettetem be sóval a helyét, sőt a Fiverek urakat sem óhajtom összefogdosztani, hátha csiklandósak. A piacon nem emeltetek máglyát, nem itélem mártírhalálra *Puceros* urat és k. hozzátartozóit, nincs kifogásom a huszonöt százalékos engedmény ellen sem, csak az a *Pozor* ne venné el az étvágyamat, amikor a Barossba megyek ebédelni.

Nem óhajtok vitába bocsátkozni, nem szeretem a nyelveskedést, különösen *ezt* a nyelveskedést nem. Nem bánom, lássa, hogy milyen jó ember vagyok, írja ki az üzlete felé az összes élő, holt és félholt nyelven a *Pozort*, táncoljan a Dugonics-téren szimindian haditáncot, mindkét kezében egy-egy huszonöt százalékos engedménnyel és kilencvenkilenc százalékos klórmésszel mosott kétágu szennyest lobogtatva, csak ne adjon írásbizonyítékot hazafiatlanságáról. Tapasztalt, becsületben megőszült kezemben remeg a toll, amikor arra gondolok, hogy „éretlen suhancok” esetleg leverhetik egy holdvilágtalan és csillagtalan, borús éjszakán a *Pozort*, hogy arról koldul. Nem szeretem a botrányt, minden feltűnést kerülni akarok, épen ezért kérem fel ezután a t. c. Fiverek urakat, hogy a kinos skandalumot megelőzendő, srófeltassák le egyszer nagy titokban azt a *Pozort* és bünbánatuk jeléül festessék át mindkét oldalát nemzetiszínre.

Elvégre nem volna benne semmi, ha belátnák a tévedésüket és az általam ajánlott radikális módon oldanák meg ezt a csomót, amelyet eddig, — valószínűleg beteges feltűnési vágyból — mindjobban összehogozni igyekeztek. Megvagyunk róla győződve, hogy a *Pozor* sok szennyest esábit be a klórmészbe, de hisszük, — mi már ilyen naiv hazafiak vagyunk — hogy a becsületes fehérnemű, — akármilyen piszkos legyen is — undorral fordul el a Dugonics-téri fertőzőintézet felé.

Es ime most alkalmat adunk, hogy büntető eljárást indítsanak ellenünk: ezennel fe-

nyegetéssel óhajtnak rábírní a t. c. Fiverek urakat a *Pozor*-cs cégtábla eltávolítására, különben kénytelenek leszünk azt az ügyet állandóan hírlapilag szellőztetni.

Mi kötelességünket teljesítjük és ettől bennünket még sohasem lehetett eltántorítani, ezután pedig még kevésbé lehet. A t. c. Fiverek nincsenek tisztában kötelességükkel, ennek eklatáns példáját hosszú rudra akasztva szolgáltatják, miért is kénytelenek vagyunk a legerélyesebben így szólani: — *Pozor!*

— A 46-ik gyalogezred új tulajdonosának kinevezése. A „St effleur katonai lapja” írja, hogy a király báró *Hazai* Samu honvédelmi miniszter gyalogsági tábornokot a 46. gyalogezred tulajdonosává nevezte ki.

— Tábornokok kitüntetése. A király a II. osztályú katonai érdemkeresztet a hadiékítménnyel adományozta: nemcs *Selner* Ede és dobai *Székely* Gusztáv altábornagyoknak, egy hadosztálynak az ellenséggel szemben való sikeres vezetésének elismeréséül. *Bissin-gani* és *Nippenburgi* Ferdinánd gróf altábornagy egy lovashadosztály sikeres vezetésének elismeréséül a II. osztályú vaskoronarendet kapta a hadiékítménnyel. A hadiékítményes Lipót-rend lovagkeresztjét kapta herceg *Schwartzberg Félix* vezérőrnagy, egy hegyi dandár parancsnoka, a Ferenc József-rend középkeresztjét a katonai érdemkereszt szalagján kapta preanfeldi *Ludwig* Károly vezérőrnagy.

— Szeged 1916. évi költségvetése. A város 1916. évi költségvetését a belügyminiszter leiratilag jóváhagyta. A költségelőirányzat szerint a kiadások összege 6.653.341, a bevételek összege 5.615.554 korona. Eszerint az előirányzat szerint 1.037.787 korona a hiány, amelynek fedezésére községi pótdadó kivétését engedélyezte a miniszter. A belügyminiszter leiratában felemlíti, hogy a városi tisztviselők és egyéb alkalmazottak nagy részének illetményei a szervezési szabályrendelettel eltérő összegekkel vannak előirányozva. Kérdést intéz a miniszter egyes kisebb kölcsönök felvételére vonatkozólag. A rendőrségi hivatalszemélyzet illetménye címén az előirányzott 150.970 koronából 32.000 korona a részletezés szerint mutatkozó szükségleten felül van előirányozva. Ezt az összeget csak a közgyűlés külön rendelkezése alapján szabad felhasználni.

— Kitüntetés. kanuseni *Deschán* Ben deket, a szegedi 3-as számú honvédhuszárezred századosát, aki a háború óta a vezérkarhoz van beosztva, az ellenséggel szemben tanúsított kitünő magatartásáért öfalsége a legfelsőbb dicsőítő elismeréssel tüntette ki. *Benger* Sándor, a II. honvédgyalogezred hadapród-őrmesterét a király a másodosztályú ezüst vitézségi éremmel tüntette ki. *Benger* a *Backmalom* tisztviselője.

— Amerikai magyarok feldúlt tűzhelyeinkért! Az amerikai magyar *Népszava* kiadója, *Berkó* D. Géza, a lap budapesti tudósítójának, *Pivány* Jenőnek kezdeményezésére nagyszabású gyűjtést indított a háborúban feldúlt tűzhelyek újraképzésére. E mozgalom avval a felhívással kezdődött, melyet az Országos Bizottság elnöke gróf *Khuen-Héderváry* Károly intézett az Amerikai Magyar Népszava útján az új világban élő magyar honfitársainkhoz. A gyűjtés, amelynek védnökségét *Nuber* Sándor, newyorki főkonzultunk vállalta el, már eddig is szép eredményt ért el és a legszebb reményekre jogosít. A testvéri szeretet, amellyel magyar magyar iránt viseltetik, áldozatkész megnyilvánulásában áthidalja így még az óceánt is.